Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15. April 1880. 29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i 14de Wards Forsamlingssal, den 8de Februar 1880.

(Fra «Deseret News.»)

Vi have forsamlet os her idag, som ofte er Tilfældet, for at vise den hedengangne Døde den sidste Ære. Tiden, med alle dens Foranderligheder og Omskiftelser, bringer os meget ofte Ansigt til Ansigt med saadanne Ting, som her ere fremstillede for os. Vi komme i Verden, vi kjæmpe en liden Tid med de menneskelige Sorger og Bekymringer, og Lidt efter Lidt ere vi komne over den nærværende Tids Ubehageligheder; Livets trætte Hjul gaar istaa og vi gaa ind i en anden Tilværelse. Som vise, betænksomme og intelligente Mennesker sømmer det sig os, virkelig at betragte den sande Stilling, vi indtage, i Henseende til det Foregaaende, det Nuværende saavel som det Tilkommende.

Angaaende det Foregaaende, have vi alle havt vore Begreber om en Forudtilværelse. Vi tro, at Gud er Fader til alt Kjøds Aander, ikke alene til de, som frygte ham, men ogsaa til de, der ikke frygte ham og som ere ulydige til hans Love. Han er Fader til Alles Aander, og som der siges i Skriften: „Vi ere hans Sønner og Døtre" og udgaaede fra ham. Vi kom i denne Verden for at udføre visse Hensigter, bestemte af den Almægtige, og fordi at det, i den af Herren oprindelig lagte Plan, var anset nødvendigt at vi skulle deltage i den. Vi havde meget Lidet at gjøre med vort Komme her; alle Ting bevæger sig paa naturlige Principer. Men vi have derimod Indflydelse over vore Anliggender medens vi ere her i en Prøvetilstand. Angaaende vor Bortgang herfra, have vi i nioghalvfems af hundrede Tilfælde eller flere, kun Lidet at gjøre.

Der er visse uudgrundelige Hensigter forbundne med den guddommelige Plan, som Menneskene i Almindelighed ikke omfatte. Vi vide kun meget Lidet om den Verden i hvilken vi leve og om dens Befolkning; men hvad og hvor meget vide vi angaaende det Foregaaende eller hvad der ligger i Fremtiden? Lad os først spørge: Hvem kan forstaa Guds Hensigter vedrørende Jordens Organi-

sation, dens Befolkning og hvorledes den opholdes, angaaende Nationernes Stilling og Fremtid, eller i Henseende til Verden selv og de forskjellige Forandringer, der endnu ville finde Sted paa den? Lad os dernæst spørge: Hvem af os vide noget Bestemt om os selv, om de Indflydelser, ved hvilke vi regjeres og paavirkes, om Mørkets Magter eller Lysets Magter, af hvilke vi ere omgivne? Hvor mange af os kunne fatte disse Ting? I Sandhed meget Faa. Efter hvad jeg forstaar, var det Guds Plan med vort Komme her, at give os Legemer, for at Aanderne, som forud vare skabte, kunde have Tabernakler, hvori de kunde leve og existere, bevæge sig og handle som materielle Væsner, om I behage; og at overensstemmende med visse for os ufattelige Love, vedrørende Menneslægten og Menneskets fremtidige Bestemmelse og Verdenen i hvilken vi leve; — at ved Forening af Legeme og Aand og deres Lydighed til visse Love, som den store Elohim har given til sit Folks Styrelse, paa det at de kunde blive mere ophøjede, mere udmærkede og mere herlige end det vilde være muligt for dem, dersom de ikke vare komne her for at bebo disse Tabernakler og kjæmpe med de forskjellige Onder, til hvilke Kjødet er Arving.

Under disse Omstændigheder har han fra Tid til anden bekjendtgjort sin Villie til Menneskene. Han har i forskjellige Tidsaldre oprejst Mænd, med hvem han har staaet i Forbindelse og til hvem han har tilkjendegivet sin Villie, og under visse Omstændigheder meddelt sin Lov, og han har gjort dem til sin Mund for Menneskeslægten og gjennem dem aabenbaret Liv og dets Principer; han har aabnet Himlene og meddelt Menneskene Kundskab om Fremtiden; han har tilkjendegivet sit højeste Mishag eller bevist sit Had til Ondt og Ugudelighed af enhver Art, samt vist dem de slette Resultater der vilde flyde af at følge denne Vej. Disse Mænd have i de forskjellige Tidsaldre, i hvilke de have levet, advaret Folket og Nationerne mod at gjøre Ondt og søgt at opmuntre dem til at gjøre Godt, idet de frembare Principer for dem, der kunde bringe dem evigt Liv i de celestiale, terrestriale eller telestiale Riger. Disse Mænd og disse Principer have mere eller mindre gjort Indvirkning paa Menneslægten; men denne har dog stedse været i Besiddelse af en mere eller mindre stridbar Aand overfor Gud, Dyd, Sandhed, Renhed, Hellighed og disse Principer, som vare beregnede paa at ophøje og forædle Menneskene gjennem Tid og de kommende Evigheder. Disse to Magter have virket blandt Jordens forskjellige Nationer og Folkeslag i de forskjellige Tidsaldre. Det synes undertiden forunderligt for Menneskene at alle Ting skulde gaa som de have gaaet; de forstaa ikke Guds Mening, Hensigter eller Bestemmelser, ja selv Guds Love. Endel af disse Love have i Virkeligheden ikke været almindeligt bekjendt blandt Menneskene. Tillad mig at sige, at der er evige Love, der existere med Guderne i de evige Verdner, fra hvilke de ikke kunne afvige og til hvilke de ere bundne i alle deres Handlinger. Jeg vilde just have sagt som vi ere; men jeg vil ikke sige som vi ere, men som vi burde være: underkaste os Herrens Love i alle vore Handlinger, thi det er absolut nødvendigt, at Menneskene skulle være satte paa Prøve i en Prøvetilstand. Det var ligesaa nødvendigt at Satan, om I behage, skulde udøve sin Magt, som at Gud skulde udøve sin. Dette er en Ting, som Menneskene ikke altid forstaa, og de forstaa i Virkeligheden kun meget Lidet om det. Vi blive sagte, at det er nødvendigt, at der er en Modstand i alle

Ting: Godt og Ondt, Lys og Mørke, Lykke og Ulykke, Fordærvelse og Ufordærvelse, Liv og Død, Himmel og Helvede.

Vi tale om en Fremtid og om Himmelen, om hvilke Menneskene have visse ubestemte Begreber. Somme mene, at Himmelen er udenfor Tid og Rum. Det er en Slags poetisk Tanke, som lyder meget smukt; men hvor er et saadant Sted? Naar vi ville nøje overveje det og bruge vor sunde Fornuft, maa vi naturligt komme til den Slutning, at det er Ingensteds. Menneskene have antaget forunderlige Forestillinger og Begreber angaaende Fremtiden, af hvilke mange have været falske, naragtige og taabelige, men Sagen er, at det er umuligt for Mennesket uden Hjælp af Guds Aabenbaringer, at fatte Noget om ham. Job siger: „Mon Du kan finde det, Gud haver ransaget? mon Du vil finde den Almægtiges Fuldkommenhed? Den er saa høj som Himmelen, hvad vil Du gjøre? den er dybere end Helvede, hvad kan Du vide."

Vi blive tydeligt sagte, at Ingen kjender det, som er i Gud, uden ved Guds Aand. Hvorledes skal man kunne opnaa dette, undtagen man er i Besiddelse af det Lys og den Aand, som er istand til at meddele denne Kundskab? En Kjendskab til Gud er udenfor det uinspirerede Menneskes Rækkeevne. Hvem kan bortdrage Sløret for den usynlige Verden? Hvem kan, saaledes som nogle Mænd have kunnet, trænge ind i Fremtiden, se ind i de kommende Tidsaldres Mørke og se Guds Hensigter og Planer fremrulle for dem i hele deres Majestæt, Herlighed og Storhed, om hvilket hverken de, vi eller Nogen kan gjøre sig noget Begreb uden ved denne Aands Indflydelse? De kjende det ikke, thi det er udenfor deres Rækkeevne.

Vi se Menneskene strides og klammes om religiøse Gjenstande, over Ting, som de i Virkeligheden ikke kjende det Mindste til og som de ere ligesaa uvidende om som et nyfødt Barn. De føre lange Ordstride om visse Principer, Læresætninger og Theorier, og holde lange Debatter om dem, som oftest endende med Uenigheder saavel i Familierne som i Samfundet; ofte forfølger den Ene den Anden, ja selv til Døden, og det Hele drejer sig om Ting, som Ingen af dem har den mindste Forstand paa selv. Dette er Altsammen Taabelighed.

Hvorledes ere Guds Følelser overfor Menneskeslægten? Han føler, at de ere hans Børn. Hvad, Alle? Ja; de Hvide, Sorte, Røde, Jøder, Hedninger, Kristne og alle Klasser og Grader af Mennesker; han interesserer sig for Alle, hvilket han har gjort fra Begyndelsen af og vil fremdeles vedblive at gjøre saa indtil Enden. Han vil gjøre, hvad der ligger i hans Magt for Menneslægtens Gode, Velsignelse og Ophøjelse, baade i Tid og i Evighed, overensstemmende med disse evige Principer, som jeg har henvist til, og fra hvilke han ikke selv kan afvige. Undertiden opstaar Modfølelser i os overfor andre Samfund, fordi de ikke tænke eller tro som vi, og vi ere tilbøjelige til at dadle dem for det. Nu, det er deres egen Sag. Hvorledes, vilde De tillade Enhver at dyrke Gud som de behage? Ja, i Sandhed. Og selv om De vidste, at de vare vildfarne? Ja. Jeg ønsker ikke at lægge Baand paa Menneskers Følelser eller Handlinger, Gud gjør det ikke engang selv; han overlader til deres egen Villie at kjæmpe med Prøvelser, Fristelser, Ugudeligheder og Ondskab af enhver Slags, som er i Verden, og til hvilke Menneskene ere eller kunne blive henfaldne. Imidlertid forelægger han dem visse Principer, og ønsker at lede dem til sig, dersom de ville

lade dem lede; men dersom de ikke ville, gjør han det Bedste ved dem, han kan. I nogle Tilfælde har han været nødt til at komme ud, som der er sagt: „i sin grumme Vrede", over Jordens Nationer og Folkeslag; og mange andre Ting har været hans Planer, fordi at Livet med dets faa Aar, kun ere forholdsvis Øjeblikke for Jehovah. Det er kun et Blink eller en Drøm, der kommer og gaar; men med Hensyn til de kommende Evigheder og de Virkeligheder, vi ville have at gjøre med herefter, er det en anden Sag. Jeg har hørt Folk tale om Guds Grusomhed paa samme Maade som naragtige Mennesker tale om deres Fædre. Hvem kjender Noget om Gud? Have I nogensinde set ham? Nogle mene, at det var meget grusomt af ham at ødelægge Verden ved Vandfloden. Hvor ved de, om det ikke var den største Velgjerning, han kunde have vist det ugudelige Folk? Hvor ved de, om det ikke var en af de rigeste Velsignelser, han kunde have udgydt over deres Hoveder, at bortfeje dem fra Jordens Overflade og sende dem til en anden Tilværelse og der kaste dem i Fængsel? Hvorledes vide I det? I Sandhed, I vide ikke, at dette ikke var Tilfældet.

Lad os for nogle faa Øjeblikke betragte Tingene som de ere. Jeg skal fortælle Eder som de ere og som de vare. Før Syndflodens Dage erholdt Satan Herredømme over mange Mennesker og bragte dem under sin Magt og Regjering. Han begyndte med Kain, hvem han gjorde til en Morder, og lærte ham mange slette Principer. Under Satans Magt og Indflydelse virkede han for at forhindre Guds Hensigter og standse Jehovahs Villie. Satan havde allerførst gjort Forsøg i Himlene, men blev kastet ud og erholdt stort Herredømme over deres Hjærter, som han selv havde ført til Fordærvelse, at han kunde faa dem til at gjøre Ondt, Daarskaber, Falskhed og Fordærvelser af enhver Art, i den Grad, at vi blive sagte, at „ethvert Menneske var opløftet i sit Hjærtes Tankers Indbildning, stedse kun til Ondt," (Pearl of great Price). Hvad var da at gjøre? Der var Andre, der vare interesserede heri end dem, der vare paa Jorden: der var utallige Hærskarer af Aander i Himlene, der skulde komme og modtage Legemer. Var det Ret og Rigtigt og overensstemmende med Retfærdighedens Principer, at disse, som med deres Fader i Himlene vare rene, skulde komme og paatage sig Legemer og blive tvungne til at bebo Tabernakler, der vare fødte af disse fordærvede Væsner, der da befolkede Jorden? Dersom I eller jeg havde været der, vilde vi da ikke have sagt til vor Fader: „Fader, ser Du den Ugudelighed, der hersker paa Jorden?" „Ja, jeg ser den." „Er det retfærdigt, at vi skulde gaa ned og indtage disse fordærvede, besmittede og onde Legemer og at modtage vor Herkomst fra dem, og blive underkastede den Magt og Ugudelighed i alle deres Skikkelser for Tusinder eller Millioner af Aar?" „Nej," vilde han sige, „det er ikke retfærdigt, og jeg vil bortrydde dem, jeg vil ødelægge dem; naar de leve, have de Evne til at formere deres Slægt, men jeg vil berøve dem denne Evne. Jeg vil sende en Vandflod over dem, og derefter vil jeg kaste dem i Fængsel." Gjorde han det? Ja, han gjorde; men før han gjorde det, lod han Evangeliet prædike for dem som det nu bliver prædiket, og Mænd, iklædte med Præstedømmet, bleve udsendte mellem Folket for at forkynde Livets store Principer for dem, og de havde Evangeliet, Guds Aabenbaringer og Forbindelse med deres himmelske Fader. Enok var en Retfær-

digheds-Prædikant, og talrige Ældster bleve paa den Tid udsendte blandt Folket for at forkynde evig Sandheds Principer og samle Folket sammen, saa at ethvert Menneske, som vilde frygte Gud og adlyde hans Love og blive regjerede af Retfærdighedens Principer, kunde erholde det evige Evangeliums Velsignelser i deres Fylde; og han samlede dem tilsammen før Ødelæggelsen kom. De bleve samlede til Zion og dette Zion blev ved Guds Kraft borttaget fra Jorden, og derefter faldt Guds hævnende Haand over den ugudelige Befolkning, som vare tilbage paa Grund af deres Ugudelighed. Vilde det have været rigtigt at tillade Fordærvelse og Ondskab at tage Overherredømmet og Satans Magt at have den fremherskende Indflydelse, samt at lade Gud aldeles være ude af Spørgsmaalet? Nej, og derfor gjorde han som han gjorde. Forurettede han dem? Nej; de vilde dog kun have levet nogle faa Aar længere alligevel; men han ønskede ikke, at de skulde vedblive i den Slags Daarlighed, Ugudelighed og Fordærvelse, som da herskede og sagde: „Jeg vil standse det," og han standsede det. Vi kunne have forunderlige Begreber om et saadant Folks Fremtid. Nogle mene, at de ville forblive i Helvede i al Evighed; men de vare i Guds Haand og han gjorde Ret ved dem. Da Jesus Noget efter kom, hvad gjorde han? Saasnart som havde fuldendt sin korte Mission her paa Jorden „led han Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage;" at disse maatte blive stillede paa samme Fod og Stilling som Andre, og blive delagtige i en saa stor Frelse, som det var muligt ifølge Jehovahs evige Love og uendelige Retfærdighed. Paa denne Maade skete Retfærdigheden Fyldest, Loven blev hævdet, de Ugudelige straffede, de ufødte og rene Væsner beskyttede og dragne Omsorg for, og endelig, Fængselets Døre aabnede for de Fangne og Frelse tilbudt dem. Var der noget Urigtigt i alt dette? „Ja," siger de Uvidende, som ikke kjende Noget til det, „det var meget grusomt." Den største Grusomhed der er for saadanne Mennesker er, at de ere grusomt uvidende og vide ikke, hvad de tale om.

Nu noget Andet. Evangeliet har fra Tid til anden været sendt ud blandt Folket; og hvad gjør det? Det bringer Liv og Udødelighed for Lyset. Har Gud nogensinde opgivet sine Planer overfor Jordens Beboere? Nej; men han har i de forskjellige Tidsaldre givet visse Love og Principer til visse Klasser Individer. Der er sagt, at Gud har gjort alle Jordens Nationer af ét Blod, skjøndt der er visse Klasser Mennesker blandt Nationerne ligesaa meget som der er visse Klasser Metaller. Enhver Ting er ikke Guld eller Sølv eller Messing eller Jern; alle indtage deres rigtige Stilling og have deres forskjellige Værd. Saaledes ogsaa med Hensyn til Himlene. Der er celestiale Legemer, der er terrestriale Legemer og der er telestiale Legemer. Vi underrettes om, at der er en Herlighed som Solens Glans, en anden som Maanens Glans og en tredie som Stjernernes Glans, og at ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes skal det ogsaa være i Opstandelsen. Denne Forskjel hidrører fra Menneskenes Handlinger, som der er sagt: „Vide I ikke, at hvem I fremstille Eder som Tjenere til Lydighed, dens Tjenere ere I, hvem I lyde, enten Syndens til Død eller Lydighedens (mod Gud) til Retfærdighed."

Men hvad ere vi her for? Hvilke ere

de Ting, vi sige os at udføre? Jeg vil spørge: hvad søgte Jesus at gjøre, medens han var her? Kom han for at forbande Menneskeslægten? Nej, men for at velsigne dem; han kom for at opsøge og frelse de Fortabte; han kom for at udfolde evig Sandheds Principer og bringe Liv og Udødelighed for Dagen formedelst Evangeliet. Han kom i Følge den Almægtiges evige Bestemmelse for at bringe sit Liv som et Sonoffer for Menneskeslægtens Synder. Han kom for at indføre Principer, der udsprang fra Gud, for at organisere sin Kirke her paa Jorden og begave sine Disciple med Fuldmagt og Myndighed, saa at de kunde udgaa som hans og Faderens Sendebud for at forkynde evig Sandheds Principer til Menneskeslægten. Derfor siger han: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen. Og hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." Dette er et af hine evige Principer, som I ikke kunne komme bort fra. Dernæst tale vi om en Fordømmelse til Helvede, og Folk have ligesaa underlige Ideer derom, som om nogen anden Ting. Jeg har læst Fremstillinger, der have været ligefrem gruelige, naar de Fordømtes Tilstand skulde afmales. Det er slemt nok, men det er ikke saaledes som de fremstiller det. Jeg har hørt Digte over dette Emne, som kunne have været poetiske nok, men de have været grumme og græsselige og endog usande. Er der Retfærdighed til? Ja. Evig Retfærdighed? Ja. Disse Mennesker, som jeg hentyder til, bleve ødelagte af den Almægtige, og blive tilsidst atter frelste af ham. Er der en evig Straf? Ja. Hvad er den? Den er Guds Straf. Er der evige Fængsler? Ja. Hvad ere de? Guds Fængsler. Forbliver Folk i dem for bestandig? Nej ikke i dem alle. Vi have Fængsler paa Jorden. Tugthuse, hvori vi indespærre Folk i et, fem, ti eller tyve Aar, som Tilfældet maatte være, og naar deres Tid er forbi, komme de ud, men Fængslet bliver fremdeles staaende. Er det et evigt Fængsel? I kunne kalde det saa, om I ville; men Folk forblive ikke derinde for bestandig. Har Gud en vis Maade at bestyre sine Anliggender paa? Visselig. Alverdens Dommer burde da i det Mindste ligesaa vel være istand til at bestyre sine Anliggender, som dødelige Mennesker deres.

Vi ere komne paa denne Handleplads og ere kaldede til at prædike. Gud har aabenbaret sin Villie, og Nogle synes at være meget vrede derover. Joseph Smith modtog Aabenbaringen fra Gud. Veed jeg det? Ja, jeg gjør. Kunde han gjøre Noget for det? Om Herren skulde tale til nogen af Eder, kunde I da gjøre for det? Eller om en Engel skulde komme til Eder, kunde I gjøre for det? Nej, I kunde ikke. Nu, I kunne gjøre, som de fortælle Eder eller ikke, det er Eders fri Valg. Dersom I gjorde, hvad de bød Eder, vilde Verden og Djævelen kalde Eder Daarer, og de have altid sagt saa i enhver Tidsalder; Djævelen og Verden have altid været fjendtlige mod Gud og hans Love, og de vilde forfølge Eder, ligesom de forfulgte ham. Meget vel, behøve vi at kæmpe? Jeg ikke. Jeg takker Gud for det Lys og den Kundskab, som han har aabenbaret os igjennem det evige Evangelium. Kunde vi have det, dersom Gud ikke havde aabenbaret det? Nej. Hvem vidste, at Gud levede? Ingen, indtil Joseph Smith kom og Herren talte til ham og udpegede sin Søn til ham, sigende: „Denne er min Søn, den elskelige, hør ham." Hvem vidste Noget derom? Ingen i den hele vide Verden. Kunde Joseph gjøre for dette, selv om han havde villet? Jeg

tror ikke, at han ønskede dette, og jeg tror heller ikke, at Nogen behøver at ville dette; dersom Gud vilde nedlade sig til at aabenbare sin Villie, saa tror jeg ikke, at de vilde være synderlig ivrige for at bringe ham til at tie. Vel sandt, en Mængde af Israels Børn gjorde dette, da de hørte Tordenen paa Sinais Bjerg; de sagde til Moses: „Tal Du til os, men lad ikke Herren tale til os, at vi ikke skulle dø." Grunden hertil var at de ikke vare beredte derfor.

Nu, hvad er dette Evangelium indført for? For at bringe Liv og Frelse til Verden. Gud velsignede Abraham paa samme Maade. Hvorfor? „I Dig og din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes. Jeg vil give Dig min Lov; jeg vil aabenbare Dig evig Sandheds Principer; jeg vil udfolde Himlens Hemmeligheder for dit Blik, og Du skal se mig og mine Planer. Jeg vil belære Dig om Livets og Frelsens Principer, og jeg vil fortælle Dig, hvad Du skal gjøre med dem, efterat jeg har meddelt dem til Dig." Ligesaa talte han til Moses og bød ham udvælge en Mand, der kunde være hans Mund til Folket. Og han sagde: „Moses skal være Eder en Gud, og jeg vil tale igjennem ham." Og han har gjort det Samme i vore Dage, gjengivet de samme Principer, udsendt et Budskab til Jordens Nationer, og samlet tilsammen de Mennesker, der havde tilstrækkelig Manddom, Standhaftighed, Retskaffenhed og Attraa til at gjøre Guds Villie, og som vilde være bestandige i de Principer, som han havde aabenbaret; han beredte dem for hans Hensigter, og dersom han ikke havde opholdt dem, vilde de ikke have været her idag. Ere disse Mænd Verdens Fjender? Dersom det at undervise Menneskene om Sandheden er Fjendskab, saa have de gjort sig skyldige deri; dersom det at gaa uden Pung og Taske og vandre blandt Nationerne for at forkynde dem Frelsens glade Budskab, er Fjendskab, saa maa de have det. Men ledede af evig Sandheds Principer, oplyste af den Almægtiges Aand og opfattende den Stilling, de indtage, have de gaaet ud iblandt Jordens Nationer og forkyndt dem Frelsens glade Budskab, og Gud har draget Omsorg for dem. Er der noget Stort heri? Nej, det er simpelthen at opfylde en Pligt. Jeg har selv vandret Hundreder og Tusinder af Mile paa denne Maade, sættende min Lid til Gud. Blev jeg nogensinde forladt? Nej. Led jeg nogensinde Mangel? Nej. Maatte jeg nogensinde gaa hungrig, nøgen og forladt? Nej. Herren sørgede altid for mig og skaffede mig Midler paa enhver Maade, og jeg tiggede heller ikke. Jeg skulde lide at se Den, som kunde sige mig, at jeg havde tigget Noget af Nogen her eller noget andet Sted. Men jeg har bedet af Herren, thi min Religion lærer mig at gaa til ham.

„Nu, vi have en Gjerning at udføre. Ønske vi at fortrædige Nogen i vor Midte? Nej. Se vi ugudelige, fordærvede og afskyelige Mænd iblandt os? Ja. Hvad ville vi gjøre med dem? Overlade dem i Guds Hænder; han vil behandle dem; det er for os at gjøre Ret, at handle retskaffent og vandre retfærdigt for Herren.

Jeg ser, at Tiden glider. Mit Sind er mere blevet bortledet til en Prædiken om disse Gjenstande, paa Grund af de os omgivende Omstændigheder. Hvorledes er det med den unge Mand her? Vel, jeg vilde ønske, at det var anderledes; jeg vilde ønske, at han havde levet som en god Hellig, hvilket han ikke gjorde. Vi ere ikke komne her for at hengive os til nogen falsk Følsomhed. Han var en Dranker, det er Sandheden, og mange

af Eder vide det. Naar I har sagt det, kunne I da sige noget Værre? Det er slemt nok, men jeg ved ellers intet Slet hos denne unge Mand foruden hin Last. Jeg kjendte hans Fader. Jeg døbte ham Tusinder af Mile herfra for næsten 40 Aar siden, da han var meget yngre end denne hans Søn nu er. Hans Fader efterlevede Evangeliet og døde stærk i Troen, og hans Moder har været en meget god Kvinde, for saa vidt jeg ved; jeg har aldrig vidst Noget imod hende. Denne Søn har kostet hende megen Bekymring, og jeg har været bedrøvet for ham. Vel, burde vi tale om disse Ting? Ja bestandig, den Dag er ikke fjern, da Sløret vil blive taget fra alle Menneskers Ansigter, og vi skulle alle staa nøgne, saa at sige, for Gud, baade I og jeg og denne unge Mand. Vel denne Dreng, jeg kalder ham Dreng, men han er en ung Mand og min Neveu ved Ægteskab, og jeg vilde ikke ønske at sige Noget imod ham af den Grund eller nedsætte hans Karakter, men lad os tale om Tingene, som de ere, og forstaa som de ere. Lad mig tilkalde de tilstedeværende Unges Opmærksomhed. Vilde I synes om at ligge i denne Stilling under saadanne Omstændigheder? Nej, det vilde I ikke. Lad os da betragte Tingene, som de ere. Vi ville gjøre det Bedste vi kunne og hvad er det? Der er en besynderlig Udtalelse af Paulus ved en vis Lejlighed, idet han talte om Jøderne og Hedningerne:

„Hvad Fortrin have Jøderne, eller hvad Gavn er Omskjærelsen?"

„Megen, i enhver Henseende, hovedsagelig at dem vare givne Guds Orakler," „Hvilke ere Fædrene, og af hvem efter Kjødet Kristus kom, som er over Alle, Gud være priset i Evighed," osv.

Det er en bedrøvelig Ting at se vore Unge gaa bort, saaledes som han har gjort. Han døde ikke beruset, men hans Drikfældighed var Grunden til hans Død. Vi kunne ligesaa godt tale rent ud derom. Hvad mere? Han er gaaet bort. Har han skadet Nogen? Kun ved sit Exempel. Har han saaret sin Moder? Ja. Jeg tror ikke, at han syndede medens hans Fader levede, men siden den Tid har han foraarsaget sin Moder mangen sorrigfuld Time. Var jeg bedrøvet, da han døde? Nej. Hvorfor? Fordi jeg vidste, at det var meget bedre for ham at forlade Jorden end forblive i den Stilling, hvori han har været.

Hvorledes forholder det sig angaaende disse Ting med Hensyn til Fremtiden? Hvad Fortrin har Jøden fremfor Hedningen? Mange i enhver Retning. Deres vare Fædrene, og til hint Folk bleve Guds Orakler givne. Deres vare Fædrene; vi have Fædre, der leve i de evige Verdner, Fædre, der ere interesserede i vort Velfærd, Fædre, der ere forbundne med de Væsner hinsides Sløret, Fædre, som virke sammen med os i at søge at fuldbyrde Guds store Planer og Menneskeslægtens Frelse. Kan der gjøres Noget? Ja, og Alt, hvad der kan gjøres, vil blive gjort, men vi maa overlade Fremtiden til den Almægtige med Hensyn til disse Ting. Men vi kunne gjøre Meget i Følge de Principer, som Gud har aabenbaret til os, og disse Ting ville blive udførte, saavidt de kunne.

Jeg vil sige, at jeg ytrer ikke disse Ting for at foraarsage nogen ubehagelig Følelse hos Familien; thi de kunne ikke gjøre for det. Dersom jeg kunde have gjort Noget derfor, saa vilde jeg have gjort det, og ligesaa vilde Moderen, Søsteren eller Vennerne. Vi ere ikke altid Herre over Omstændighederne.

Vi tale nu ikke til de Døde, men til de Levende. Jeg vil sige, lad os undgaa disse Onder, de føre ned til Døden; lad os søge at efterleve vor Religion, adlyde Guds Love og holde hans Bud. Og med Hensyn til Fremtiden, saa ville vi overlade dem i den Almægtiges Hænder; han gjør alle Ting vel, og vi ville gjøre Alt, hvad vi kunne for at fremme de Levendes Velfærd og de Dødes Lykke. Vi gjøre Meget for Udførelsen af dette; vi bygge Templer og administrere deri, og vi gjøre det i Lydighed til Guds Lov og i Overensstemmelse med Patriarkernes, Apostlenes og alle Guds Mænds Følelser, hvilke have levet tilforn. Og vi ville forsøge at fortsætte, efterleve vor Religion og holde Guds Bud, saa at vi kunne fryde os herefter. Og jeg vil sige til Moderen, lad dit Hjerte finde Trøst, thi Du skal blive velsignet, baade i Tid og Evighed. Og jeg vil sige til Eder alle: efterlev Eders Religion og hold Guds Befalinger, thi kun deri er der Sikkerhed. Gud velsigne Eder i Tid og Evighed. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. April.

De kommende Straffedomme.

Antallet paa de religiøse Mennesker, som tro paa, at disse ere de sidste Dage, og at Plagerne og Straffedommene som skulle ramme Nationerne, ligge nær for Døren, er hurtigt voxende. Der er Mange, der kun begynde med at henvende deres Opmærksomhed paa de Ting, som Profeten Joseph Smith for halvtredsindstyve Aar siden forudsagde, vilde indtræffe i denne Slægt. Angaaende denne Gjenstand, udtrykker Dr. Seiss sig saaledes:

„Tænkende Mennesker ville forundre sig over den sørgelige Tilstand, hvori det nuværende Samfund vil befinde sig: de ville lammes af Skræk ved de mægtige Tumulter og Uroligheder, som ville vende op og ned paa Alting i Kirke og Stat; de ville blegne ved kjæmpemæssige Bevægelser af Revolutionister og militære Despoter, og det vil sortne for deres Øjne, naar de skue ind i Fremtiden og forsøge paa at udgranske, hvad Følgerne af alt dette skal blive. Nogle ville kalde det Fremskridt, — Andre Følgerne af Mængdens slette Opdragelse; Nogle ville tilskrive det Ærgjærrighed, — Andre ville kaste Skylden paa Lovene, medens atter Andre ville tænke, at det er Friheden, der vaagner af Aarhundreders Dvale for at tage Herredømmet over Verden. Tusinde Theologer, Filosofer og Jurister ville have Tusinde forskjellige Opløsninger paa den store Gaade om, hvad det er, som er ifærd med at ske, uden at en eneste af dem vil træffe den virkelige Sandhed, nemlig at det er Dommens Dag, der er begyndt. Tegn og Under skulle vise sig Allevegne, hvilke den Vantro strax vil tillægge en eller anden naturlig Aarsag, medens religiøse Skinhellige endog ville nægte at tro, hvad deres egen Fornuft siger dem at være sandt. Hele Verden, den Høje som den Lave, med Undtagelse af nogle Faa her og der, som have fuld Tro paa, hvad Gud har skrevet os til Lærdom, vil gaa sin Opløsning imøde uden at vide, hvad der virkelig gaar for sig. Disse Dommens Dags rædselsfulde Begivenheder ville overkomme Verden som en Tyv, og dette selv forinden ret mange af de gudsfrygtige Mennesker skulle lægge Mærke til, at disse Scener have begyndt, og medens den store Masse af Verdensmænd og Politikere endnu ikke ville tro, før det sidste Øjeblik, da Menneskenes Søn skal komme og slaa dem for evigt i sin frygtelige Vrede. „Men ligesom Noæ Dage vare, saa skal og Menneskenes Søns Tilkommelse være. Thi ligesom de i Dagene for Syndfloden aade og drak, toge tilægte og bortgiftede indtil den Dag, der Noah gik ind i Arken; og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal og Menneskenes Søns Tilkommelse være." Maaske det havde regnet en Maanedstid, førend disse ugudelige Bespottere begyndte at føle noget Usædvanligt. Maaske Mange af dem saa Arken gradvis hæve sig eftersom Vandet tiltog, og dog stode paa Toppen af Bjergene og lo ad den gamle Prædikants Daarskab. Skjøndt Dalene bleve fyldte og Vandet steg højere og højere med hver Time, „agtede de det ikke", førend

de bleve opslugte af de ustandselige Bølger. „Og saaledes skal Menneskenes Søns Tilkommelse være." Nationerne skulle undergaa deres Dom, de Hellige, som ere døde, skulle opstaa, og de Hellige, som leve, skulle blive forvandlede og hele Jorden skal sukke under Veerne, som allerede have begyndt; men alligevel ville Mange gaa i sin sædvanlige Dont og nægte at tro, hvad de se for deres Øjne. Nationerne ville i deres Fortvivlelse erklære hverandre Krig, foretage Underhandlinger, danne Allianccr og forene deres Hære og samle deres Stridsmænd imod Lammet og hans Folk, indtil tilsidst, til deres evige Forfærdelse, Menneskenes Søn skal vise sig med sine Hærskarer af Hellige og udgyde sine Vredes Skaaler over deres Hoveder."

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste L. Svendsen løses fra at præsidere over Aarhus Konference,
Ældste N. Thomsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference,
Ældste Christen Jensen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

De to førstnævnte Ældster, som ere afløste med Tilladelse til at rejse hjem, afrejste fra Kjøbenhavn, ledsagede af en anden emigrerende Broder, Fredagen den 2den April d. A. for over Hull at støde sammen med det Emigrationsselskab, der afrejste fra Liverpool den 10. April. Vi nedbede vor himmelske Faders Beskyttelse over dem og ønske dem en lykkelig Rejse til deres kjære Hjem i Bjergenes fredelige Dale.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mision.

Korrespondance.

Ogden, Utah, den 14. Februar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder. — Jeg blev meget glad, da jeg modtog Deres kjære og interessante Brev af 3. Decbr. f. A., hvilket gav mig et meget klart Indblik i den skandinaviske Missions Anliggender. Tillige maa jeg lykønske Dem, fordi De er bleven kaldet til at overtage Bestyrelsen af samme under saa lovende og opmuntrrnde Omstændigheder; min Bøn for Dem er, at den Allerhøjestes Velsignelser stedse maa blive Dem tildelte, saa at De under den Hellig-Aands Vejledning maa kunne fortsætte Deres gode Virksomhed og i Forening med de mange gode og nidkjære Ældster, som arbejde under Deres Bestyrelse, blive istand til at udføre et stort og mægtigt Arbejde i Skandinavien, saa at Beboerne i ethvert Hus maa blive advarede og Alle, som ønske det, faa Lejlighed til at glæde sig i det herlige Evangelium, som er blevet gjengivet fra Himmelen til Jorden i den sidste Uddeling.

Nu, medens Markerne ere hvide og modne og medens Omstændighederne ere gunstige, er det netop den rette Tid at udstrække Evangeliets Segl og høste, samt indsamle til Tærskeloen den kostbare Afgrøde af Menneskesjæle, der ere bestemte til at udføre Herrens Gjerning og fra hvis Midte Gud vil udvælge de, som

skulle regjere med ham under den tusindaarige Fredsregjering paa Jorden. Lad endnu en kort Tid hengaa, og I ville ikke have det saa behageligt i Adspredelsen. Krig, Hunger og Pest vil sætte de politiske Kræfter i en saadan Bevægelse, at de religiøse Rettigheder, som man nu nyder i en saa stor Grad, ville blive beskaarne, om ikke aldeles ophævede. Maa et kjærligt Forsyn lade Fred og Velsignelse hvile over de nordiske Lande, indtil de Retfærdige blive indsamlede; og maa Guds Kraft storlig forøges hos hans trofaste Tjenere og maa den dygtiggjøre dem til, fremdeles at bære kraftige Vidnesbyrd om Herrens Gjerning her paa Jorden, samt til at opsøge de fortabte Faar og bringe dem tilbage til den store Hyrdes Faaresti.

Siden Deres Afrejse have vi havt endel Sygdom i Familien, men nu ere vi atter vel og glæde os i vore Arbejder. Vinteren har været usædvanlig stræng dette Aar, og man frygter for at mange af Kreaturerne, der pleje at faa Næringen ude, ville dø af Hunger, da der i Forbindelse med det kolde Vejr er falden en usædvanlig stor Mængde Sne; vi have sjældent havt et saa godt Kaneføre i disse Dale som i denne Vinter.

Ved vor sidste Kvartalskonference i Logan blev et nyt Ward (Gren) organiseret og tillagt Staven, og en ny By er bleven anlagt ved Utah- og Nord-Banen i Nærheden af Snake River. Nybygderne i Kolorado ere blevne forøgede med et Selskab emigrerede Hellige fra de sydlige Stater under Ældste John Morgans Ledelse, og saa omfattende er Arbejdet i de sydøstlige Stater, at nævnte Ældste bestandig sender Bud hjem efter flere Ældster. Ogsaa vore Nybygder i Arizona og New Mexiko voxe baade i Omfang og Velstand.

Ved Udgangen af Aaret 1879 var der indkommen i frivillige Gaver omtrent 192,500 Dollars (c. 712,250 Kroner) til Templet i Logan. Tagtømmeret er altsammen skaaret, kjørt ned og opstablet paa Tempelpladsen, og endel Tømrere og Snedkere ville begynde at tildanne det, saasnart Vejret vil tillade det. Formanden, Broder C. O. Card siger, at dersom Alt gaar ligesaa godt i Fremtiden, som det hidtil har gjort, haaber han at faa Taget rejst til August. Sneen har i væsentlig Grad lettet Transporten af Tømmeret baade til og fra Savmøllen. Paa en eneste Dag bragtes ikke mindre end 35 Læs Tømmer paa Tempelpladsen. Sten, Sand og andre Bygningsmaterialier ere ogsaa blevne bragte paa Pladsen gjennem Vinterens Løb, for at Arbejdet kan gaa hurtigt fremad til Foraaret.

Paa Templet i Manti arbejdes ogsaa med Nidkjærhed, men man er endnu ikke kommen saa langt med selve Bygningen paa Grund af det store Arbejde, som først maatte udføres for at terrassere Højen, hvorpaa det skal staa.

Ældste Moses Thatcher, der for Tiden opholder sig i Staden Mexiko, underretter os om, at tolv Personer, der fornylig ere blevne tillagte Kirken ved Daab, samt at han, tilligemed Brødrene J. Stewart og Trejo Gonzales, har de bedste Forhaabninger om Evangeliets Udbredelse i dette Land, trods de dybe Rødder, som Katholikismen har slaaet i Folkets Hjærter. Betydelig Indianerblod findes der blandet med det spanske, hvilket endmere begrunder vore Forhaabninger om en god Høst i denne Landsdel.

Vor lovgivende Forsamling, som holder Session denne Vinter, arbejder af alle Kræfter paa at forbedre Territoriets Love; endnu har Guvernøren kun underskrevet et halvt Dusin Lovforslag af mindre Betydning. Guvernør Emerys

Embedstid er forbi, og en Anden er bleven beskikket til at indtage hans Plads. Der er saaledes bestandig Forandringer, som ikke synes at være til nogen synderlig Nytte. Tre ny Kountier ville sandsynligvis blive organiserede i den østlige Del af Territoriet, nemlig San Juan, Emery og Uintah.

Det vil maaske interessere Dem at erfare, at Hr. Hubert H. Bancroft af San Francisko, Kalifornien, er ifærd med at udgive en Historie over alle Staterne langs det stille Hav fra Alaska til Central Amerika, indbefattende Utah, Nevada, Kolorado, Ny Mexiko, Arizona osv. Det hele Værk vil bestaa af 20 Bind, hver paa 750 Sider — i Sandhed et stort Værk. Han har indbudt vor Historieskriver, Ældste Orson Pratt, at komme til Kalifornien og opholde sig hos ham i hans eget Hus, medens den Del af Værket, som vedrører Utah, bliver udarbejdet. Vi have derfor Grund til at haabe, at Utah og dets Grundlæggere ville paa en sandfærdig og hæderlig Maade blive omtalte paa Historiens Blade, saa at Verden, hvis den ønsker det, vil kunne lære de ledende Træk i vor Tilværelse og Arbejder at kjende, saaledes, som de ere. Hr. Bancroft er ogsaa Forfatter af en Historie over Stillehavsstaternes indfødte Racer, et værdifuldt Værk, bestaaende af 5 Bind hver paa 750 Sider.

Jeg har ikke hørt Noget fra Deres Familie i længere Tid, men jeg haaber, at de Alle ere vel og at Intet skal hindre Dem i at virke med al Deres Styrke og Tro for Evangeliets Forkyndelse, og maa Herren forunde Dem enhver god Gave, som kan tjene Dem til Nytte i Forfremmelsen af den store og herlige Sag, hvormed De er forbunden.

De bedes at hilse Brødrene, som arbejde i Forening med Dem, og give Dem min Velsignelse og gode Ønsker. Jeg erindrer endnu med Fornøjelse det Besøg, som jeg i Deres Selskab aflagde til Skandinavien for nogle Aar siden. Med Herrens Hjælp ville vi prøve paa at gjøre Noget for de Fattiges Udfrielse det indeværende Aar.

Bedende Herren at velsigne Dem rigelig forbliver jeg Deres Broder i det evige Evangelium.

Franklin D. Richards.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog.)

Af Ældste George Reynolds.

(Fortsat fra Side 208.)

Alma den Yngre.

Ved næste Aars Begyndelse, (Aar 82 f. K.) vendte Alma sine Fjed mod Vesten. Han besøgte først Meleks Land, hvor hans Arbejder bleve kronede med store Velsignelser. Efterat have tilfredsstillet sig selv med det Gode, han havde udført, „vandrede han tre Dages Rejse mod Nord fra Meleks Land," og kom til en stor og ugudelig Stad som kaldtes Ammonihah. Her fandt han et ugudeligt Folk, opfyldt med Nehors Løgne og hildede i allehaande Laster og Afskyeligheder, uden at de vilde omvende sig, fordi de havde den for dem behagelige Løgn som Grundvold for deres Tro, at alle Mennesker vilde blive frelste. Byen

var i Hænderne paa et Slæng af fordærvede Dommere og Prokuratorer, der opeggede til Opstand, Splid og Rettergang, for at disse som en Følge heraf kunde fylde deres egne Lommer. Foruden dette pønsede de hemmeligt paa at styrte Regjeringen for at berøve Folket deres højtskattede Friheder. Blandt et saadant Folk arbejdede Alma forgjæves; — Ingen vilde høre ham, Ingen vilde adlyde ham, Ingen bød ham Hvile eller Føde; Spot og Haan var hans Løn, og han blev spyttet paa, mishandlet og jaget ud af Staden til Tak for sin Møje. Alma forlod Staden efter mange frugtesløse Anstrængelser, vedholdende Bønner og lang Faste, samt med udmattet Legeme og sygt Hjærte paa Grund af Folkets Ugudelighed, for at søge et andet Folk, der var mere værdigt til Frelsens uvurderlige Gaver. Han lagde sin Vej mod Aarons Stad; men som han var paa Vejen derhen, da stod en Engel (den samme Engel, som i sin Tid havde tjent til hans Omvendelse) for ham og velsignede ham. Han sagde ham, at han skulde opløfte sit Hjærte og glæde sig paa Grund af sin Trofasthed. Derefter befalede Engelen ham at vende tilbage til den forbandede Stad, som han nys havde forladt og udraabe til dens ugudelige Indbyggere den forfærdelige Trusel, at „uden de omvende dem; vil den Herre Gud udrydde dem."

Profeten adlød ufortøvet Engelens Ord. Ad en anden Vej naaede han den domfældte Stad, som han gik ind i gjennem dens sydlige Port. Nu var han meget hungrig, hvorfor han bad en Mand, som han mødte: „Vil I give en ydmyg Herrens Tjener Noget at æde?" Denne Mand (som, forunderlig nok, synes at have været meget rig,) førte ham med Glæde til sit Hjem og bespiste, klædte og herbergede ham. Amulek, saaledes var Mandens Navn, fortalte ham ydermere at han ogsaa havde havt Besøg af en hellig Engel, som havde underrettet ham om Højpræstens Komme, og befalet ham at modtage ham i sit Hus. Og Alma velsignede Amulek og hans Hus, og forblev hos ham og udhvilede sig under hans gjæstfri Tag nogen Tid; men han skulde ikke længe forblive saaledes i Fred og Ro. Folket tiltog i Synd, og deres Ugudeligheds-Bæger var næsten fuldt. „Gaa", kom Herrens Ord til ham, „Gaa, og sig ogsaa til min Tjener Amulek: Gaa hen og spaa for dette Folk, sigende: Omvender Eder; thi saa siger Herren: Uden I omvender Eder, vil jeg hjemsøge dette Folk i min Vrede; og jeg vil ikke afvende min grumme Vrede." Fyldte med den Hellig-Aand, gik disse Israels, Guds Tjenere modigt frem og forkyndte deres frygtelige Budskab. De gik fra Sted til Sted og opløftede deres Røst ligesom Jonas, da han sagde: „Om fyrretyve Dage skal Ninive blive ødelagt." De hedenske Niniviter hørte det og omvendte sig, men de syndige Israeliter i Ammonihah lo, spottede, haanede og vendte sig foragteligt bort. Nogle ganske Faa annammede dog virkelig deres Vidnesbyrd, men dette forøgede kun Mængdens Raseri, som, opægget og anførte af de endnu mere ugudelige Samfundsstyrere og Lærere, forfulgte Profeterne og ihjelsloge de Troende. (M. B. Side 234.)

Den Beretning, som er given om Almas og Amuleks Lærdomme, deres Disputer med Zeezrom og andre Prokuratorer og ledende Mænd, er udførligt given i Mormons Bog, og, som Følge heraf, have vi nedarvet til os, nogle af de simpleste og grundigste Lærdomme om Forsoningen, Opstandelsen, Præstedømmets Kraft osv., som nogensinde findes blandt Menneskene. Vi kunne ikke her følge dem i alle de forskjellige Omstæn-

digheder, der ledte til den sluttelige Katastrofe. Trofaste advarede Profeterne Ammonihah for den kommende Ødelæggelse; spottende og mistroiske forkastede dette forhærdede Folk deres advarende Ord med Trods. De Faa, som troede, blandt hvilke vi særligt ville nævne den listige Zeezrom, bleve udjagne af Staden, medens Alma og Amulek bleve bundne med stærke Reb og, under den falske Beskyldning at have overtraadt Lovene, bleve de kastede i Fængsel.

Efter saaledes at have indespærret Alma og hans Medarbejder i en Celle, efterstræbte det rasende Folk disse Mænds Hustruer og spæde Børn, som de havde bortjaget, og i Forening med de, der havde annammet Sandheden men endnu vare forblevne i Staden, opbrændte dem alle paa et stort Martyrbaal. I disse Tortur-Flammer kastede de ogsaa de Optegnelser, der indeholdt den hellige Skrift, da de i deres blinde Raseri indbildte sig derved at kunne ødelægge Sandheden, som de afskyede. I deres djævelske Grusomhed bragte de Alma og Amulek til Martyrstedet, for at de kunde være Vidne til de Uskyldiges Lidelser og høre Ilden knittre og de Ulykkeliges Dødsskrig fra Flammerne. Med spottende Raab og Gebærder opfordrede de Profeterne at udfri deres døende Tilhængere. Amuleks ædle Hjærte led usigeligt, og han bad Alma om at udøve den guddommelige Myndighed som de besade til at frelse Ofrene fra de fortærende Flammer, men Alma svarede: „Aanden tvinger mig til, ikke at udrække min Haand; thi se, Herren tager dem op til sig i Herlighed; og han tilsteder dem at gjøre disse Ting ved dem, efter deres Hjærters Haardhed, for at de Domme, som han vil lade komme over dem i sin Vrede, maa være retfærdige, og de Uskyldiges Blod skal vidne imod dem, ja raabe stærkt imod dem paa den yderste Dag." Da sagde Amulek: „Maaaske de ville brænde os ogsaa." Til hvilket Alma svarede: „Det ske efter Herrens Villie. Men se, vor Gjerning er ikke fuldført; derfor kunne de ikke brænde os."

Da Ilden var brændt ned og det kostelige Brændsel af menneskelige Legemer og hellige Optegnelser var fortæret kom Byens Overdommer hen til de to Profeter, der stode bundne, og spottede dem. Han slog dem paa Kinden og spurgte dem, om de igjen vilde prædike for Folket saa at de skulde kastes i en Sø af Ild og Svovl, da de nu havde set, at de ikke havde Magt til at frelse de, som her vare brændte, og at Gud ejheller havde udøvet sin Kraft til Gunst for dem. Ingen af dem svarede ham et eneste Ord, hvorefter han atter slog dem og befalede, at de skulde føres tilbage til Fængslet.

Efter tre Dages Fangenskab bleve de besøgte af mange Dommere og Sagførere, Præster og Lærere efter Nehors Orden, som kom for at glæde sig over deres Fangers elendige Tilstand. De krydsforhørte dem, men Ingen af dem vilde svare. Næste Dag kom de atter igjen og gik frem paa samme Maade; de spottede dem, sloge dem og spyttede paa dem; de plagede dem med uforskammede Spørgsmaal, saadanne som deres Troes lave Natur indgav dem. „Hvorledes skulle vi se ud, naar vi ere fordømte?" spurgte de spottende. Tause og taalmodige bare de Alt dette; Dag for Dag gjentog det Samme sig; Ammonihaiternes Hjærter bleve haardere og haardere mod deres Fanger; stærkere og stærkere tiltog deres Had. De afreve Alma og Amuleks Klæder og i denne nøgne Tilstand bandt dem med stærke Reb. De borttog deres Mad og Drikke og paa alle mulige Maader pinte og plagede

deres Legemer og ophidsede og tirrede deres Sjæl. Paa den 12 Dag af den 10 Maaned og det 10 Aar af Dommernes Regjering (82 f. K.), kom Overdommeren og hans Følgesvende atter til Fængslet. Ligesom han plejede, slog han Brødrene sigende: „Dersom I besidde Guds Kraft, da befri Eder selv fra disse Baand, da ville vi tro, at Herren vil ødelægge dette Folk, saasom I haver sagt." Denne ugudelige Opfordring gjentog Pøbelen én for én som de gik forbi dem, og for at følge deres Leders Exempel, sloge dem ligeledes i Ansigtet. Paa denne Maade paatog enhver Enkelt sig Ansvaret for den Trods, de viste den Almægtige, og ligesom sagde: „Vort Blod komme over vore egne Hoveder." Tiden til at vise Guds Kraft var nu kommen — Udfordringen var bleven modtaget. Profeterne rejste sig i deres fulde Majestæt; de bleve iførte med Kraft fra Jehovah; de sønderbrøde de Baand, der holdt dem bundne, som om det kunde være brændt Traad, og stode nu fri og frank for den strækslagne Pøbel. Det Første, disse Nehors gudsfornægtende Tilhængere gjorde, var at komme bort fra Fængslet; i den Trængsel, der herved opstod, faldt Nogle til Jorden, Andre, fortrængte af Pøbelen bagved, styrtede over disse igjen, indtil det tilsidst blev én stor sammenblandet og broget Masse, der spærrede Vejen for hverandre, hylede, bandede, bade og sloges, og forgjæves anstrængte sig for at naa den ydre Udgang. Medens endnu Forfærdelsen var paa sit Højdepunkt, rystede et Jordskjælv Fængslets Mure; de skjælvede, vaklede og faldt over den strigende Menneskemasse nedenunder, begravende i én uhyre uindviet Grav, Statsmænd og Dommere, Sagførere og Embedsmænd, Præster og Lærere. Ikke en Eneste blev skaanet af den ugudelige Pøbel, der nogle faa Øjeblikke forud havde nægtet Himmelen og udfordret Jehovahs Magt. Alma og Amulek stode uskadte i Midten af Ruinerne; men forlode strax Skuepladsen for denne Ødelæggelsesscene og gik ind i Staden. Det forfærdede Folk flygtede her for dem som en Flok Geder flygter for to unge Løver.

Efter Befaling forlode Alma og Amulek den dømte By og gik til Sidoms Land. Her fandt de de Hellige, som vare blevne udjagne af Ammonihah. Til disse gave de den sørgelige og dog herlige Beretning om deres dræbte Venners Skjæbne, og med mange vise og trøstende Ord opmuntrede dem til at hellige deres Liv til Kristus. Her fandt de ogsaa Zeezrom den Lovkyndige, der led heftige Samvittighedskvaler over hans begaaede Synder og led ogsaa legemlige Smerter paa Grund af en brændende Feber. Efter hans Ønske kom de to Tjenere af den Allerhøjeste til ham, og erfarede, at han under stor Trængsel havde omvendt sig og at Tro var spiret op i hans Hjærte. Alma gjorde da Brug af den Myndighed, som hans Kaldelse gav ham, og henvendende sig til Himmelen raabte han: „O Herre vor Gud, forbarm Dig over denne Mand og helbred ham efter hans Tro paa Kristus." Da Alma havde sagt disse Ord, stod Zeezrom op paa sine Fødder, thi Feberen havde forladt ham; han var helbredet ved Guds Naade. Folket omkring ham forundrede dem meget over denne Tilkjendegivelse af Guds Godhed. Zeezrom blev da døbt af Alma og blev en nidkjær og trofast Kjæmper for Guds Love.

Det Næste, Alma foretog sig, var en fuldstændig Organisation af Kirken i Sidom, og efterat dette var blevet tilfredsstillende udført og de rette Præstedømmets Embedsmænd vare blevne ordinerede og beskikkede, vendte Alma, ledsaget af sin trofaste Ven Amulek, tilbage til sit Hjem i Zarahemla.

Næste Aar blev Ammonihah ødelagt. Næppe fire Maaneder efter at de to inspirerede Guds Mænd havde overladt den til sin Skjæbne, faldt Lamaniterne over dem som en heftig Hvirvelvind og som en nedstyrtende Lavine. Sværd og Landser, Spyd og Pile stemplede deres Sønner og Døtre, unge og gamle, til den evige Ilds Straf. I et Døgn fortærede de grusomme Flammer Ammonihahs Taarne og Mure, og deres Skin oplyste de fjærtliggende Bjergtoppe, der igjen oplyste Dalene. Den store Stad var ikke mere; Herrens Ord var gaaet i bogstavelig Opfyldelse; ikke et eneste af dens Børn blev tilbage. Kun Brandtomter og Ruiner var tilbage, hvor Hunde, Gribber og vilde Dyr sloges om de døde Legemer. I mange Aar derefter forblev den ubeboet, og under Navn af „Nehors Ødelæggelse" stod den som et vedvarende Vidnesbyrd og Tegn for hele den nephitiske Nation paa, at Herrens Ord aldrig fejler, og at Hævnen hører ham til og han vil betale. (Aar 81 f. K.)

Efter at have givet Afkald paa Embedet som Overdommer, havde Alma ikke mere Ledelsen af Nephiternes Hære. En retfærdig Mand ved Navn Zoram var

deres Overhærfører. Uophørligt samlede han sin Styrke og forberedte sig paa at møde de indfaldende Lamaniter. Vidende at Alma var Guds Mund, gik han og hans to Sønner til Højpræsten og bad om Underretning om, hvorledes Felttoget skulde anføres. Disse Instruktioner bleve givne og efterfulgte, og Nephiterne kunde skrive „Sejr“ paa deres Bannere, medens Lamaniterne i største Uorden flygtede tilbage til deres eget Land, og der var nu bestandig Fred i Landet i tre Aar.

Under denne Fredsperiode prædikede Alma og hans Medbrødre Guds hellige Ord i Aandens Kraft og Overbevisning, med megen Held. Kirken vandt stor Fremgang overalt i Nephiternes Land. I denne lykkelige Tid „var der ingen Ulighed blandt dem; Herren udøste sin Aand over alt Landet,“ for, som Alma antog, at berede hans Folks Hjærter for Kristi Komme. Ligesom mange andre af de gamle Profeter, daterede han Tiden for denne herlige Tildragelse for tidligt. Han anede Intet om de Krige og Uenigheder, Fjendsskab og Brud, Frafald og Tvedragt, aandelige Trængsler og materielle Opstande, som endnu skulde indtræffe før denne velsignede Dag. Med det herlige Maal for Øje, arbejdede han og glædede sig, prædikede, velsignede og profeterede, utrættelig i Energi og kun bedrøvet, naar han saa Folkets Haardhjærtethed og aandelige Blindhed. En Begivenhed, som indtraf, bragte ham usigelig Glæde. Hans ungdommelige Medarbejdere, Kong Mosias Sønner, vendte tilbage fra en fjortenaarig Mission blandt Lamaniterne, i hvilken Tid de, under haarde Prøver og store Farer, ved Guds Naade havde bragt mange Tusinde af denne formørkede Slægt til Kundskab om det evige Evangeliums Principer. Beretningen om deres Farer, Besværligheder, Taalmodighed, Glæde og Sejr, tilhører vel ikke med Rette Almas Levnetsbeskrivelse, men disse to Historier løbe saa nær jævnsides hinanden til Guds Paradis.

Alma var undervejs Syd paa til Manti Land fra Zarahemlas Land paa en Missionsrejse, da han mødte Ammon og hans Brødre, der kom fra Nephis Land. Da han havde hørt Beretningen om deres Mission, rejste han strax med dem tilbage til Zarahemla. Her blev Lamaniternes Tilstand og Anliggender berettede Overdommeren, der lagte hele Sagen for Folket, saa at hvad der maatte blive gjort til Gunst for de kristne Lamaniter, kunde blive gjort med almindeligt Bifald. Nephiterne besluttede at give Jershons Land (beliggende Syd for Landet Bountiful) til Eje for Folket. Ammon, ledsaget af Alma, vendte med disse glædelige Tidender tilbage i den sydlige Ørken til det Sted, hvor hans Folk ventede Nephiternes Afgjørelse. Efter at Alma og Andre havde betjent og trøstet dem, tiltraadte de deres Rejse til det Land, der var anvist dem som deres fremtidige Opholdssted. (Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige afholde Forsamling i Kjøbenhavn hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Bagsal.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.